

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 18.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2913** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх. № 8127 от 18.03.2017 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ), подадена от Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. С. № 15А, ет.4, ап. 30, чрез пълномощника си адв. К., срещу Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД МВР) – Б., с адрес, [населено място], [улица], за присъждане на обезщетение в общ размер 300 лева за претърпени имуществени вреди – заплатен адвокатски хонорар за организирана правна защита и съдействие по анд № 4410/2018г. по описа на Бургаския районен съд (БРС), с което е отменен електронен фиш серия К № 1040719, издаден от ОД МВР - Б.. Претендира и направените по делото разноски.

Ищецът твърди, че претендираната сума представлява претърпени от него имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение, явяваща се пряка последица от отменения като незаконосъобразен електронен фиш серия К № 1040719, издаден от ОД МВР – Б.. С исковата молба представя оригинал на договор за правна защита и съдействие от 14.09.2019г.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ОД на МВР – Б., в който ответникът изразява становище за неоснователност на претенцията. Оспорва исковата молба. Излага становище за нейната недопустимост, алтернативно за неоснователност на иска. Счита, че същият е недоказан, тъй като по нахд

№4410/2018г. на БРС липсват доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура счита претенцията за основателна и доказана. Не сочи доказателства.

Административен съд София-град, като обсъди събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Към настоящето дело е изискано и приложено анх д № 4410/2018г. От него се установява, че с решение № 8 от 03.01.2019г., постановено по нахд.№ 4410/2018г. е отменен електронен фиш серия К № 1040719, издаден от ОД МВР – Б., с който на Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН], на осн. чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП, е наложено наказание глоба в размер на 450 лв. Решението не е обжалвано и е влязло в сила на 29.01.2019г.

С исковата молба са представени и приети като доказателства по делото оригинал на договор за правна защита и съдействие от 14.098.2019г., сключен между Р. Г. Г., клиент, и адв. Л. М. К. от САК с предмет: „изготвяне и депозиране на жалба срещу електронен фиш за налагане на глоба серия К № 1040719 по съдебен ред и процесуално представителство за една инстанция“. Договорено е възнаграждение в размер на 300 лв. Посочено е, че начинът на плащане е „авансово и изцяло в брой“, като „настоящият договор служи и като разписка за заплатено адвокатско възнаграждение. Платена е сумата 300 лв. в брой“.

При така установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на иска:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и сл. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от отменен по съдебен ред като незаконосъобразен електронен фиш, издаден от ОД МВР Б.. Искът за обезщетение е предявен срещу надлежен ответник- юридическото лице, в чиято структура е органът, издал незаконосъобразното наказателно постановление (чл. 37, ал.2 от ЗМВР) и е допустим за разглеждане в производството пред Административен съд София-град по реда на глава XI от АПК, като предявен пред съда по настоящия адрес на увредения. В тази връзка съдът, за да се произнесе, съобрази и мотивите по т. 1 от ТП № 2 от 19 май 2015 г. по тълкувателно дело № 2/2014 г. по описа на ВКС, Общото събрание на Гражданска колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, задължително за съда на основание чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, съгласно което исковите за вреди от отменени незаконосъобразни наказателни постановления, действия или бездействия по административно наказване, включително и такива за присъждане на разноските в процеса по обжалване, са с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и компетентен да ги разгледа е административният съд. Именно липсата на процесуална възможност за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН е причината, изтъкната в тълкувателно постановление, за да се приеме, че исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване на наказателните постановления са с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и подлежат на разглеждане по същия ред.

Разгледана по същество, исковата претенция е основателна и доказана по следните съображения:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага

установяване кумулативното наличие на визираните в разпоредбата предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. При недоказване на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца. Съобразявайки мотивите на т. 1 от тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. Върховен касационен съд на Република България, Общо събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховен касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, съдът приема, че издаването на електронен фиш серия К № 1040719 е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. В този смисъл електронният фиш представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, то е правен резултат от санкционираща административна дейност.

По делото е установено, че посоченият електронен фиш, с който е ангажирана отговорността на ищеца, е отменен по съдебен ред от Бургаския районен съд, с влязло в сила съдебно решение, като незаконосъобразен. С оглед изложеното, съдът намира за доказана първата от кумулативно изискуемите предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен административен акт – електронен фиш.

Доказани са и настъпили имуществени вреди за ищеца. Установено е, че той е платил договорен хонорар на адвокат за изготвяне и депозиране на жалба срещу електронен фиш серия К№ 1040719 по съдебен ред за една инстанция, като доказателство за това е договорът за правна защита и съдействие от 14.09.2018г., който е двустранно подписан и служи за разписка. В т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г на ВКС по тълк.д. № 6/2012г. на ОСГТК, е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Представеният договор за правна защита и съдействие представлява частен документ. Съгласно чл. 180 ГПК, вр. с чл. 144 от АПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица – в този смисъл са решение на ВКС по гр. д. № 354/2012 г., IV г. о., ГК, решение № 748 от 17.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 801/2009 г., IV г. о., ГК; решение № 506 от 08.09.10 г. по гр. дело № 705/09 г. на IV г. о. В случая неговата истинност не е оспорена по реда на чл. 193 ГПК и няма основание за изключването му от доказателствата по делото съгласно чл. 194, ал. 2 ГПК. Доказателственото значение на извънсъдебното признание на факти, когато е обективизирано в писмена форма се следва от закона – чл. 180 ГПК. Частен документ,

подписан от лицето, което го издава, съставлява доказателство, че съдържащото се изявление е направено именно от това лице. Т. е. всеки неоспорен /или при недоказано оспорване/ частен писмен документ от гл. т. на подписа документ, е автентичен, а доколкото не е спорен от гл. т. на съдържание, то този документ е истински и следва да се зачете формалната му доказателствена сила относно съдържащото се признание. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективизирана в решение № 15308 от 12.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2178/2018 г., решение № 16340 от 2.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2435/2018г. и др. Отразеното в представения двустранно подписан договор за правна защита и съдействие съответства на останалите събрани по делото доказателства. От приложеното кнах е видно, че жалба срещу електронния фиш до Бургаския районен съд е изготвена и подадена от адв. К. от САК. Предоставените адвокатски услуги са възмездни и минималните им размери са определени в Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В чл.5 от Наредбата е предвидено кога адвокатите могат да оказват безплатно правна помощ, а в случая няма доказателства да е налице някоя от тези хипотези. Плащането е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за ищеца, поради което представлява имуществена вреда за него.

Според тълкуването дадено в тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017г. на ВАС, по т.д. № 2/016г., на ОСС на I и II колегия, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ. След като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административният акт да е отменен по административен или съдебен ред и след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита представлява имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт, в случая електронен фиш, и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Взаимовръзката между издадения електронен фиш и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие - гражданинът не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издадения електронен фиш, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновен и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган.

По изложените съображения, Административен съд София-град намира, че са доказани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди в размер на 300 лева, представляващи платените разноски за адвокат по делото, в което е отменен като незаконосъобразен електронен фиш серия К № 1040719, издаден от ОД МВР – Б.. Искът следва да се уважи като доказан по основание и размер.

Съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна

да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Анализът на разпоредбата на §2, от ДР от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и на чл.78, ал.5 от ГПК налага извод, че за прекомерно, при това съобразно фактическата и правна сложност на делото, би могло да се приеме договорено адвокатско възнаграждение, което надвишава двукратния размер на възнагражденията, посочени в наредбата. Съгласно чл.8, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението, при интерес до 1000 лева, какъвто е настоящият случай, е 300 лева. С оглед изложеното и предвид фактическата и правна сложност на делото съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар.

С оглед изхода на делото и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 310 размер, в това число платена държавна такса в размер на 10 лева и платено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - Б. да заплати на Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата от 300 (триста) лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди (платено адвокатско възнаграждение за изготвяне и депозиране на жалба срещу електронен фиш серия К № 1040719, издаден от ОД МВР – Б. и процесуално представителство пред една инстанция) от електронен фиш серия К № 1040719, издаден от ОД МВР – Б., отменен с решение по нахд №4410/2018г. по описа на Бургаския районен съд.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи Б. да заплати на Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място] сумата от 310 (триста и десет лева), представляваща разноски по настоящето производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: